

se surmani wässinud pimme: „Mis pitt ja waewaline on se te, kui wägga wallutawad mo werrised jallad. Oh armas Jummal, küll on raske kiusatus, agga anna andeks, ma ei tahha mitte nurriseda, agga ma ollen wässinud. Armsa jannadega püdis wägga tiittar sedda waest pimmedat trööstida, ja andis temma läele suud.

„Oh laps, sa nuttad, ma tunnen so silmawet omma läe peal, oh et ma neid armsaid silmitesti weel woiksin nähha! agga iggawene õ on minno ümber. Se tigge usfowaentlane panui mind ellusa hingega surma warjo alla. Oh, mis halle, et ma seddagi ei näe, ei siindki mitte.“

„Siiski, armas emma, et sa mind küll ei näe, ollen ma ommetegi sinno jures, ja ka siin wööril maal ei olle Jummal meid mitte mahajättnud. Eks olle temma wööraste usfowendade süddamed lahti teinud, meie peale hallastama, ja pikka waewalisse tee peal meid juhhatanud, iggapäaw meile leiba rohkeste ja õmaea annud. Ka siin ei jätta ta meid mitte mahha.“

„Jah sul on õigus, laps,“ ütles pimme, panni käed ristii, jäi seisma ja pallus: „Anna andeks minno süüd.“

„Ja Jummal olli ka jubba nende eest murretsenud. Sinna wärrawa liggidal olli üks tenna suur rohhoaed. Teie teate sedda, lapsed, se on meie rohhoaed. Märi äres seisii üks noor mees, kelle pärralt aed olli, ja watas hallastusega tulliate peale. Kui

nimmad liggi tullid, teggi temma wärrawa lahti ja pallus neid sõbralikult sisse astuda.

„Teie ollete jo üsna wässinud, armas emmale,“ ütles temma pimmeda wasto, ma pallun, istuge see, siin on tool.“

„Jah armas wööras isfand, minna ollen wägga wässinud. Agga jätke mind üks silmapilk, et ma armo nouan omma taewase Issa käest: kui temma mind töiete peaks omma jure kutsuma, sest minna ollen surmani wässinud, ja omma wallo sees ollen minna temma wasto nurrisenud.“ Temma panni omma käed ristii ja pallus kawa ja ärdaste. Ja ikka enam lahtusid tüddimus ja murre ja kurwastus temma näost. Ja üks õnnis rahho ja rööm ja kannatus langesid kui taewalikko paistusega nähtawalt temma peale.

Sannalaujumata, ja nisomna ristipandud kättega seisid teised mõllemad seal.

„Amen,“ hüdis siis se pimme, „Amen! — Agga nüüd iggatses ka se muldne ihho üht toetust, armas wööras isfand, üks jook külma wet! kas teie ollete ni hea!“

Selsanmal silmapilgul tulli kärner ja töi wet, leiba ja jodawat wiina. Kui pimme sedda süddame kiinitust sai wötnud, wiis noormees tedda tütre abbiga rohhoaea-maeasse pingi peale puhlama ja läks isse linna omma wannemate jure, — temma olli ühhe rikka rae ja kaubaherra, Smalkalden nimmi, ainus poeg. — Kui wannemad poja kõnned